

SZÓSZÉK — ÚRASZTALA

JAKAB DÉNES

EGYÜTT — EGYÉRTELEMBEN

1Kor 1, 10

A végtelen idő újabb határköve mellett állunk. Hátunk mögött elmaradt egy esztendő és előttünk áll egy új. Ami elmúlt, annak minden történéseit ismerjük, ami előttünk van az ismeretlenség kódében, az esetlegességek sejtelmes körvonalaiban mutatkozik csupán.

Vajon mi lesz ebben az esztendőben? — kérdezzük újból úgy, ahogy minden évben kérdezni szoktuk.

Minden lehetséges és semmi sem lehetetlen, érezzük. És mégsem állunk kétségbeesve, mert reménységünket mindenekfelett Istenbe helyezve, indulunk el az újesztendőbe. Nem szüntünk meg bízni az isteni gondviselésben. Ennek tanúbizonysága éppen az, hogy most itt a templomban valamennyien együtt imádkozunk az újesztendő első óráiban. Isten gondviselése mellett bízunk az emberiség jóra való törekvésében, és ezen felül érezzük személyes felelősségünket a jövővel szemben.

Vajon mi lesz az új évben? — a kérdés eldöntése tőlünk is függ. Mert ugyan vannak rajtunk kívül álló súlyosabb tényezők, melyek életünket, sorsunkat meghatározzák, mégis hangsúlyozni szeretném személyes magatartásunk fontosságát ebben a kérdésben.

Pál apostol üzenetét ez új esztendő indulásakor így visszhangozom: bármi lesz, bármi legyen osztályrészünk az új évben, mindig legyünk együtt, legyünk egyek.

A közöttünk levő egység vallásos alapja az egyistenhit. Ebből következik az emberiség testvérisége. Ilyen vallásos meggyőződés alapján ismétlem meg az evangéliumi felhívást: az új évben legyünk az egység, a közös megegyezés, a közös sorsvállalás élő és öntudatos tényezői, válláserkölcsei elveink szellemében, önnön érdekünk teljes szolgálatában.

Legyünk együtt-egyértelembe, mi unitáriusok sajátosan egyéni és egyetemes vonatkozásban. Az unitáriusok összetartása eddig is közismert vonás volt, nemcsak egy kisebb közösségen belül, de általánosságban is. Mi elég kevesen vagyunk ahhoz, hogy nem engedhetjük meg magunknak a pártoskodás és széthúzás fényűzését. Történelmi múltunk erre tanított, és jelenünk is ezt rója feladatul: legyünk egyek, egyértelembe.

Közülünk az egyik jobb, a másik gyengébb anyagi helyzetben él; egyik félreeső falucskában, a másik nagy városi közösségben; egyik többet, másik kevesebbet bír elméjében a világ kulturális kincséből. Függetlenül minden különbségtől, nekünk tudnunk kell egymásról, szívünkben kell hordoznunk egymás gondjait, oda kell tennünk vállunkat egymás terhének hordozásához.

Egymást szeressétek. E vallási követelményt először saját magunk között kell valóra váltanunk, hogy önszeretetünk mértéke szerint tudjuk szeretni azokat is, akik hit- és életfelfogásunktól távolabb állnak.

Legyünk együtt mi vallásos emberek mind, akik különböző felekezetek tagjainak számítjuk magunkat.

Közülünk legtöbben keresztényeknek nevezik magukat. Jézus nevére és tanítására hivatkozunk. Egy Bibliát olvasunk, egy Miatyánkot mondunk. Különböző utakon, de ugyanazon cél felé haladunk. Építünk hidakat egymástól elválasztó különbségek mélységei felett, mert arról ismer meg mindenki, hogy Jézus tanítványai vagyunk, ha egymást szeretni tudjuk. Tőlünk nem idegen az a vallásos törekvés, hogy bekapcsolódjunk az egyetemes keresztény, az egyetemes vallásos élet vérkeringésébe és közösséget vállaljunk minden Istenben hívő emberrel, hogy mások hite által mi is épüljünk.

Legyünk egyik-együtt országunk minden állampolgárával. „Az önzés összetöri a vallási, emberiségi összetartás törvénytábláit.“ Nekünk pedig egy a hazánk, egy család tagjai vagyunk; mindig azt kell elkerülnünk, ami szétválaszt, és mindig azt kell keresnünk, ami összekapcsol. Jólétünk, haladásunk, békénk, boldogságunk elválaszthatatlan egymástól. Legyünk együtt-egyértelemben a bölcsők mellett, a menyegzőkön és a koporsók mellett. Legyünk együtt a munkában, a közszolgálatában, legyünk együtt az imádkozásban.

Boldog vagyok, hogy ma itt valamennyien együtt vagyunk. Ez a tény bátorít fel tovább harsogni az apostoli felhívást.

Itt alkalmunk van meghallgatni egymás szívének dobogását, és összehangolni, hogy szívünk egyszerre dobogjon. Itt alkalmunk van szemügyre venni egymás lépteit és egymáshoz igazítani lépéseinket. Itt alkalmunk van felmérni egymás sorsát, egy egész esztendőre egymáshoz kapcsolni sorsunkat. Itt alkalmunk van mérlegre tenni egymás terhét, és vállainkat odatenni azoknak terhe alá, akiké nehezebb, mint a miénk. Itt alkalmunk van meghallgatni egymás szavát és összhangba hozni szavainkat, hogy megérthessük egymást. Itt alkalmunk van közös nevezőre hozni különböző feladatainkat és céljainkat, hogy együtt munkálkodjunk. Ma mindnyájan kezét fogunk egymással, amikor „Boldog új évet“ kívánunk.

A kézfogás a kölcsönös bizalomnak, jóindulatnak, barátságnak a jelképe. Valószínű, még abból a korból származik, amikor minden ember fegyvert hordozott. Az előrenyújtott kéz akkor azt jelezte, hogy nincs fegyver nálam, jó a szándékom. A kézfogás a közös célban való megegyezésnek is a jelképe. Ma, amikor valamennyien kezét nyújtunk egymásnak, jelképesen szólva, ne is engedjük el egymás kezét. Maradjon összeforva az a kéz, mely ma kezét fogott, s kéz a kézben induljunk egy szívvel, egy ütemben lépve, egymáshoz kapcsolt életsorsban, egymás terhét hordozva egybecsendülő szóval, a közös nevezőre hozott cél felé!

„Ha a fák egyszerre rügyeznek, tavasz van“. — Hozzon ez az esztendő boldog tavaszt az egységre való törekvés eredményeképpen.

Tudjuk, hogy a világ nem lehet uniformizált hadsereg. Tudjuk, hogy minden virágnak más az illata, más a színe és a gyümölcse, de mégis látjuk, hogy mennyire fontos, hogy „értsük meg egymást“. Ezért idézem Pál apostolt: „Kérlek... titeket Atyámfiain, hogy mindnyájan

egyképpen szóljatok és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek, ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben“.

Vajon mi lesz az új évben? — ezt kérdeztük. Mit felelhetünk rá? Csak annyit: bármi lesz, mi legyünk együtt és egy értelemben. Ha jó, ha szerencsés, ha sikeres, ha gazdag lesz az újesztendő; közös lesz az öröm, s az egyéni örömök a közösségben meghatványozódnak. Ha nem várt veszedelmek érnek, azokat együtt könnyebben elviseljük. Fogjunk kezét, hogy bátran és bizó reménnyel induljunk a jövő felé. Ámen.

KISS KÁROLY

A MEGBÍZATÁS FELELŐSSÉGE

2Tim 4,5; Hós 6,6

A megbízatást mindannyian, akik az evangéliumot hirdetjük, s akik az evangélium munkájában részt veszünk, — úgy érzem — Istentől kapjuk. S kaptuk ezt a megbízatást népünkért, az emberért.

Minden ember, aki erre a földre születik, bizonyos feladatot, megbízatást kell hogy betöltsön az élet valamely területén. A legegyszerűbb munkástól a legmagasabb tisztséget betöltő emberig; a család egyszerű tagjától a családfőig, s az emberi közösség, a társadalom tagjától annak vezetőjéig. Amilyen mértékben sikerült helytállnia, megbízatását teljesítenie, attól függ tisztessége, elismerése. De nemcsak a külső elismerés, hanem elsősorban benső lelki nyugalma, életének igaz emberi értéke.

Szent és áldott minden igaz-emberi feladat, amelyet becsülettel, teljes odaadással, felelősségérzettel tölt be az ember. De számunkra legmagasztosabb az a feladat, amire nekünk Jézus adott példát. Amire Pál apostol figyelmezteti Timoteust és figyelmeztet minket: „az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd.“

Mit is tett Jézus? Járnai tanította a bénákat, látni a vakokat, bizni a kétségbeesettet, a kicsinyhitűt. És mutatta az utat — elől menve, maga után hívta az embert. Felemelte az elcsüggedtet, a megfáradtat; nem a testét... a lelkét, hogy a test is utána emelkedjék. S tette ezt olyan egyszerűen, magától értetődően, mint ahogy kinyílik egy virág, szépséget árasztani erre a világra. S olyan szeretettel, megértéssel, melegséggel, mint ahogy lemosolyog a Nap — minden emberre.

Miért tudta ezt tenni? Honnan volt ennyi ereje? Mert megingathatatlan, rendületlen, erős hite, bizalma volt Istentben. Istentben, aki mint szerető atya, szereti az embert. Az Ő akarata az, hogy jó legyen gyermekének az élete ezen a földön. S ezt az akaratot követte Jézus. Magában hordozta és cselekedte.

És bár ő is sokszor csalódott az emberben, bizalmát nem vonta meg; bizott, hitt az emberben, szerette az embert.